

er saa elastisk, at hos Burmeister & Wain er der indenfor en Gruppe, som jeg kender meget nøje, mellem 50 og 60 Ø.s Forskel paa, hvad den lavest lønnede og hvad den højest lønnede har i Timeløn. Men det er ganske rigtigt, at hvis der i to Landsbyer ved Siden af hinanden er to Smedemestre, der hver har en Mand og betaler dem en Timeløn af 60—65—70 Ø., saa er Løn-systemet saa stift, at man ikke uden videre tillader Manden hos den ene Smed at konkurrere den anden Smed ned. Hvis man vilde give los paa dette Punkt, skrider det hele. Herudover er der imidlertid slet ikke den Stivhed i Lønsystemet, som man paastaar.

Det er jo en mærkelig Fornøjelse for et Medlem af Regeringens Støtteparti at staa her og udstøde Suk over, at hver Gang der er Tale om at faa gjort noget for Industrien, altsaa Told- og Importforanstaltninger eller andre Kriseforanstaltninger, fortøner det hele sig i Undersøgelser og Overvejelser. Det var vel et Suk, der af det ærede Medlem (Tvede) var adresseret til Regeringen; i alt Fald kan det ikke være adresseret til det Parti, jeg tilhører. Men hvorfor er Støttepartiet tvunget til at udstøde dette Suk? Hvorfor lægger man ikke det samme Pres paa Regeringen, som man har været i Stand til at øve med Hensyn til Arbejdsløshedsloven? Her har man jo faaet sin Villie, og det konservative Folkeparti er jo i Stand til at tvinge Regeringen til eller forhindre Regeringen i at handle. Hvorfor vil man ikke det? Man har hævdet fra det konservative Folkepartis Side, at med den Styrke, Partiet havde faaet ved Valgene, og den Indflydelse, man havde opnaaet, skulde man rigtignok vise det danske Folk, at nu var der et nyt Parti, som havde faaet en Del Indflydelse, og nu skulde der nok blive gjort noget ved vor Erhvervspolitik. Men foreløbig har det ved det konservative Folkepartis Hjælp og Støtte ganske rigtig fortønet sig i Undersøgelser og Overvejelser.

Til den højtærede Indenrigsminister vil jeg gerne sige, at Arbejdernes Lønninger er stadig for de fleste Fags Vedkommende underkastet Nedsættelse i Henhold til Pristallet. Det er altsaa ikke de højeste Lønninger, der har været, som stadig gælder; Lønningerne er reduceret i meget betydelig Grad, hvad den højtærede Indenrigsminister jo ogsaa godt ved. Meget hyppigt finder der ogsaa rundt om paa Arbejdspladserne Forhandlinger Sted, hvorved Lønnen reduceres paa en Række

forskellige Akkorder. Man holder altsaa ikke fra Arbejdernes Side ensidigt fast ved Lønninger i alle Tilfælde, saa at Arbejdernes derved staa sig selv i Lyset. Det Billede, som Venstre og Regeringen opstiller af Arbejderne som dem, der uvægerligt holder fast paa, hvad der en Gang staa paa Papiret, og ikke vil gaa med til noget andet, er slet ikke rigtigt.

Den højtærede Indenrigsminister hævdede, at det ved mange Lejligheder var blevet sagt til Kapitalen, at ogsaa den maatte tage sin Part. Det har vi ikke set noget til i Form af Love. Man har ikke set noget til Love, der gennem Formuebeskatning f. Eks. tager det fra Formueejerne, Kapitalisterne, som de ikke vil aflevere gennem Industriselskaberne. Hvorfor har man ikke gjort det? Overfor Arbejderne har man øjeblikkelig slaaet ned.

Saa talte den højtærede Minister om, at min Behandling i Dag og min Behandling i Gaar af Lovforslaget var forskellig. Enhver, der vil efterlæse, hvad jeg sagde i Gaar, og hvad jeg har sagt i Dag, vil det imidlertid staa ganske klart, at det ikke er mig, der har talt forskelligt. Den højtærede Minister omtalte endvidere min Sindstilstand. Jeg ved mig imidlertid fri for, at min Sindstilstand skulde have nogen som helst Indflydelse paa, hvad jeg siger. Jeg er ikke som adskillige andre, der kan blive hidsige og saa kan sige noget, som de bagefter fortryder. Min Sindstilstand i Gaar var, som den har været i Dag; i den Henseende kan jeg berolige den højtærede Indenrigsminister. Der er ikke noget i Vejen med den.

Jeg sagde før, at hvis man fra Regeringens Side i Folketinget havde vist god Villie til ogsaa denne Gang at blive enig med Arbejdernes Repræsentanter, saa vilde det efter min Overbevisning ikke have været udelukket. Og det kan jeg staa ved endnu. Jeg ved nemlig, at Forhandlingerne i Folketingsudvalget mellem Regeringens og vort Partis Repræsentanter i Virkeligheden ikke var sprængt. Derfor er det betimeligt, at jeg nu spørger — og jeg venter at faa Svar — om Regeringen kan skaffe Loven af med de af Arbejdsgiverforeningen og det konservative Folkeparti indsatte Ændringer. Dette er nemlig meget afgørende for, hvilken Stilling vi fra vor Side maa indtage overfor Lovforslaget.

Indenrigsministeren (Kragh): Det ærede 10de Medlem for 1ste Kreds siger, at det nytter ikke, jeg henviser til, at der fra Regeringens Side ved alle Lejligheder,